

21/04/2016

Com (no) parlar sobre adopció a Espanya

A Espanya, que fins el 2008 va tenir un dels índexs de natalitat més baixos del món i un dels més alts en adopcions internacionals, és difícil parlar sobre adopció en l'àmbit de la família, com així també en l'àmbit de les diferents professions i de la investigació relacionada amb la mateixa. Aquestes dificultats de comunicació, com ha demostrat aquesta investigació qualitativa, s'originen en la coexistència de dos ideals competitius sobre la relació existent entre la creació i el suport a la família i la comunicació sobre la mateixa.

Autor: iStock.com/syntika.

Fins a 2008, Espanya va tenir un dels índexs més alts del món en adopcions internacionals, al costat d'un dels més baixos del món en natalitat. La confluència d'ambdós índexs mostra l'existència d'una acurada planificació de la família per part de les persones a Espanya, el que la constitueix en un lloc privilegiat per analitzar què es diu que són, com són i com es constitueixen les famílies.

En aquest context en què l'adopció transnacional ha estat habitual, les autores d'aquest estudi, publicat en [una de les deu primeres revistes del món en antropologia](#), van trobar que els que parlen sobre adopció no segueixen exactament un conjunt específic de pautes sobre el que consideren que convé dir (com, per exemple, “estaves destinada a ser la nostra filla”) o allò del que no es parla (com “l'adopció va ser molt cara”).

En aquest sentit, van observar que entre les famílies, professionals i investigadors/es hi ha una precaució generalitzada a la qual han anomenat, més precisament, ‘vigilància comunicativa’, sobre quan i com parlar sobre l'adopció. Aquesta ‘vigilància’ emergeix de la dificultat per conciliar dues idees contradictòries sobre discurs i parentiu: una, *referencialista*, segons la qual l'adopció com a forma “menys” vàlida de família s'ha d'amagar i una altra, *performativa*, segons la qual el discurs té la capacitat de crear una nova realitat on l'adopció sigui equivalent i valorada de la mateixa manera que les formes més convencionals de constituir famílies.

Aquestes troballes constitueixen, sens dubte, un avanç en els estudis antropològics sobre llenguatge i parentiu. Mentre que la major part de la investigació sobre socialització i llenguatge s'ha focalitzat en la infància, aquest estudi examina la socialització que es produeix a través del llenguatge entre adults, els que més endavant tindran la responsabilitat de socialitzar, també a través del llenguatge, els seus propis fills i filles així com altres adults. L'estudi, així mateix, s'identifica una determinada àrea en què es parla de la família, el que és útil per a l'anàlisi, en tant que allò relacionat amb la família sol ser considerat o tractat com de l'àmbit del sentit comú, fet que la torna de difícil accés i anàlisi formal.

Susan E. Frekko

Goucher College

Jessaca B. Leinaweaver

Brown University

Diana Marre

Departament d'Antropologia Social i Cultural (UAB)

Diana.Marre@uab.cat

Referències

[View low-bandwidth version](#)